

Arrest

nr. 158 236 van 11 december 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 3 juli 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 juni 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 6 oktober 2015.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VAN OVERDIJN, die *loco* advocaat C. VAN RISSEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 juni 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegegeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Het beroep lijkt onontvankelijk.

Op 28 januari 2015 richten de Belgische autoriteiten een overnameverzoek aan Polen op grond van artikel 13.1 van de verordening 604/2013. Op 5 februari 2015 stemmen de Poolse autoriteiten in met de terugname van de verzoekende partij.

Artikel 29.1 van de verordening 604/2013 luidt als volgt:

“De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft. [...]”

Artikel 29.2 van de verordening 604/2013 luidt als volgt:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij een beroep met opschortende werking heeft ingediend, dat de verzoekende partij werd gedetineerd of dat zij is ondergedoken.

Aangezien binnen de gestelde termijn van zes maanden geen overdracht heeft plaatsgevonden, berust overeenkomstig artikel 29.2 van de verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielerzoek bij de Belgische autoriteiten en mag de verzoekende partij voor de duur van het onderzoek van de asielaanvraag in België verblijven. De verzoekende partij lijkt aldus geen actueel belang meer te hebben bij de vernietiging van de bestreden beslissing.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 6 oktober 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt te worden gehoord, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst te worden gehoord. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening worden gehouden. Ter terechtzitting van 17 november 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 21 september 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“VzP stelt dat zij in de vraag tot horen heeft uitgelegd waarom zij niet akkoord gaat met de beschikking. VzP benadrukt wel nog belang te hebben, de huidige procedure zal gevolgen hebben omdat bij een verwerping een nieuwe asielaanvraag als een tweede asielaanvraag zal worden beschouwd. Indien de bestreden beslissing wordt vernietigd, zal een nieuwe asielaanvraag als een eerste asielaanvraag worden beschouwd. VzP stelt dat indien er geen belang wordt vastgesteld, de RvV dan zou moeten vaststellen dat een nieuwe asielaanvraag een eerste asielaanvraag zal zijn. VwP sluit zich aan bij de beschikking.”*

2.2 In de mate waarin de verzoekende partij betoogt dat *“bij een verwerping een nieuwe asielaanvraag als een tweede asielaanvraag zal worden beschouwd”* en dat *“[i]ndien de bestreden beslissing wordt vernietigd, [...] een nieuwe asielaanvraag als een eerste asielaanvraag [zal] worden beschouwd”*, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat voormelde beschouwingen juridische grondslag missen. Aangezien binnen de in artikel 29.1 van de verordening nr. 604/2013 van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend, (*Pb.L.* 29 juni 2013, afl. 180, 31) (Dublin-III-Verordening) vastgelegde termijn van zes maanden geen overdracht heeft plaatsgevonden, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de door de verzoekende partij op 12 januari 2015 ingediende asielaanvraag immers bij de Belgische en niet langer bij de Poolse autoriteiten. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij lijkt voor te houden, dient zij geen nieuw asielverzoek in te dienen; de asielaanvraag *d.d.* 12 januari 2015 wordt verder behandeld door de Belgische asielinstanties.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET